

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-6 У. 6314/2019
14.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Бисерке Савић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Милицом Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа Лазић Андрија, адвокат из Ниша, Зеленгорска бр. 3, поднетој против Министарства одбране Републике Србије, Сектора за цивилну одбрану и припреме одбране, Управе за обавезе одбране, ради поништаја решења УП – 2 бр. 8-2/19 од 15.03.2019. године, у предмету новчане накнаде за исхрану и регрес, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за цивилну одбрану и припреме одбране, Управе за обавезе одбране, УП – 2 бр. 8-2/19 од 15.03.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Министарство одбране Републике Србије, Сектор за цивилну одбрану и припреме одбране, Управа за обавезе одбране да тужиоцу А.А. из ...,, надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, војног службеника, на служби у ЦМО Зајечар Регионалног центра МО Ниш, поднета против решења начелника Регионалног центра МО Ниш, УП-1 бр. 8-2 од 05.02.2019. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од јануара 2016. године до маја 2018. године.

У тужби, поднетој Управном суду дана 17.04.2019. године, тужилац

оспорува законитост решења туженог органа. Указује, између осталог, да су ожалбено и оспорено решење донети уз повреду одредбе чл. 141. ст. 4. Закона о општем управном поступку, с обзиром да садрже само позивање органа на прописе на основу којих се врши обрачун зарада у Војсци Србије, са наводима да коефицијент за обрачун зараде тужиоца садржи и коефицијент који се односи на спорне накнаде. Сматра да је истим решењима повређено начело истине и истражно начело у управном поступку. Ово посебно имајући у виду да се коефицијент за обрачун плате тужиоцу није мењао ни након доношења Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије, којим је предвиђено да у коефицијент плате улази и накнада тражених трошкова, као ни након доношења Закона о Војсци Србије 2018. године, којим је предвиђено да ће се ове накнаде у склопу плате исплаћивати само уколико за то буде расположивих средстава у буџету РС. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да му надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката и износ судских такси по одмерању суда.

Тужени орган доставио је Суду списе предмета ове спорне управне ствари и одговор на тужбу у коме је оспорио наводе тужбе наводећи да су неосновани и да у свему остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. истог закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужиоца од 28.01.2019. године за признавање права на накнаду трошкова за исхрану у току рада и накнаду за коришћење годишњег одмора (регрес) почев од јануара 2016. године до маја 2018. године, исти захтев одбио са разлога што је министар одбране, на основу чл. 95. ст. 3. и чл. 127. ст. 2. Закона о Војсци Србије, ближе уредио плате, накнаде и друга примања професионалним војним лицима и цивилним лицима на служби у Војсци Србије, и то Правилником о платама професионалних припадника Војске Србије, којим није била изричито прописана накнада трошкова за исхрану у току рада и регрес. Тек ступањем на снагу Правилника о изменама и допунама Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије („Сл. војни лист“ бр. 13/17), и то одредбом чл. 2. ст. 1. истог, прописано је да су у коефицијенту плате садржане и наведене накнаде. Имајући то у виду, првостепени орган је донео ожалбено решење уз оцену да чак и када би се, у конкретном случају, применио Посебни колективни уговор за државне органе („Сл. гласник РС“ бр. 25/2015, ...34/18), тужилац не би могао да оствари своје право на тражене накнаде, имајући у виду одредбу чл. 29. ст. 2. уговора којом је такође прописано да су наведене накнаде садржане у коефицијенту плате. У поступку по жалби, тужени орган је исту жалбу одбио оспореним решењем, позивајући се на наведене одредбе правилника.

Одредбом чл. 8. ст. 4. Закона о Војсци Србије („Сл. гласник РС“

бр.116/07, ...36/18), прописано је да права и дужности послодавца професионалног припадника Војске Србије постављеног, односно распоређеног у Војсци Србије и ван Војске Србије, у име Републике Србије врши министар одбране, уколико законом није друкчије одређено, док је одредбом става 5. истог члана закона, прописано да се на права и дужности професионалних војних лица и војних службеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе.

Одредбом чл. 4. ст. 1. Закона о државним службеницима („Сл. гласник РС” бр. 79/05, ...94/17), прописано је да се на права и дужности државних службеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењују општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе (у даљем тексту: посебан колективни уговор), док је одредбом члана 13. истог закона прописано да државни службеник има право на плату, накнаде и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима, с тим да је одредбом члана 17. истог закона прописано да се посебним колективним уговором државним службеницима могу утврдити права која овим законом нису утврђена, у складу са овим законом и општим прописима о раду.

Одредбом чл. 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС” бр. 62/06, ...95/18), прописано је да се овим законом уређују плате, накнаде и друга примања државних службеника и намештеника, док је одредбом члана 2. став 1. истог закона прописано да се плата државних службеника и намештеника састоји од основне плате и додатака на плату.

Посебним одредбама закона у чл. 23. - 28. Закона о платама државних службеника и намештеника прописани су различити додаци на основну плату државног службеника, док су у члану 37. став 1. истог закона прописани трошкови на чију надокнаду државни службеник има право.

Одредбом члана 39. Закона о платама државних службеника и намештеника прописано је да посебним колективним уговором за државне органе могу да се утврде и друга примања државних службеника, према општим прописима о раду.

Одредбом члана 118. став 1. тач. 5) и 6) Закона о раду („Сл. гласник РС” бр. 24/05, ...113/17), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то: за исхрану у току рада, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин и за регрес за коришћење годишњег одмора.

Код напред цитираних одредби закона из којих произилази да се на права професионалних војних лица и војних службеника, која нису уређена Законом о Војсци Србије или другим прописима, примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе, којим уговором државним службеницима могу да се утврде и друга примања, односно и друга права која Законом о државним службеницима нису утврђена, све у складу са тим законом и општим прописима о раду, као и при чињеници да Законом о Војсци Србије и правилницима на које се управни органи позивају у образложењима решења, неспорно нису уређене накнаде које тужилац потражује, то Управни суд налази да су наводи у

образложењу оспореног решења, којим се потврђује законитост решења првостепеног органа да је захтев тужиоца за признавање права на накнаду трошкова за исхрану у току рада и накнаду за коришћење годишњег одмора (регрес) неоснован и то само са позивом на војне прописе, остали нејасни и правно неутемељени. Како оспорено решење не садржи образложење, нити навођење законских одредби, односно одредби свих прописа којима се уређују права тужиоца из радног односа, а у вези са предметним захтевом, из којих би се несумњиво могла утврдити правилност и законитост одлуке управних органа да тужилац нема право на накнаду трошкова које захтевом потражује, то су по оцени суда изостали прописи и разлози за донету одлуку, чиме је тужени учинио битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 141. ст. 4. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС” бр. 18/16), којом је прописано да решење мора, између осталог, да садржи чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге, који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедби суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, применом одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС” бр. 72/2011, ...18/20), који се сходно примењује на основу чл. 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, па је тужиоцу досудио трошкове управног спора у укупном износу од 17.870,00 динара, и то на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, у складу са тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС” бр. 121/12), као и трошкове таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на одлуку суда у износу од 980,00 динара, у складу са тарифним бројем 28. и 29. Таксене тарифе која је саставни део Закона о судским таксама („Сл. гласник РС” бр. 28/94, ...95/18), те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.04.2022. године, II-6 У. 6314/2019

Записничар
Милица Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Ненад Стојановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ